

РЕШЕНИЕ

№ 37254

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8341** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на М. А. Г. срещу Решение № ПИ-36/07.02.2024г., в частта му, с която е оставена без уважение като неоснователна жалбата ѝ против Разпореждане с изх. № С220022-137-0000502/22.01.2024г., издадено от К. В., главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С. – относно направено искане за погасяване, поради изтекла погасителна давност на публични задължения със срок на доброволно плащане от 2015 до 2023г.
С жалбата се иска съдът да отмени процесното решение, навеждат се оплаквания за нарушение на чл. 171 ДОПК – изтекла погасителна давност за публичните задължения от 2015 – 2023 г. 3., с които НАП обосновавала спиране и прекъсване на давността, били нищожни, защото са издадени по време на извънредното положение (13.03–20.05.2020 г.), когато по §29 от Закона за мерките по време на извънредното положение не могат да се налагат обезпечителни мерки върху влогове на физически лица, съответно не било настъпило прекъсване или спиране на давността. Позовава се и на неизпълнение на влязло в сила съдебно решение – адм. дело № 4424/2020 г. (АССГ), с което НАП била задължена да отпише определени публични задължения като недължими или погасени по давност, публичният изпълнител не е изпълнил решението, а продължавал да търси същите суми. Твърди се, че това представлява нарушение на чл. 282 НК (злоупотреба със служебно положение). Жалбоподателката посочва конкретни задължения, които според нея са платени или недължими: ДДС задължения за 2014 – 2018 г. – всички заплатени в срок, доказано с платежни нареждания; ДОО (осигурителни вноски) за 2015 – 2018 г. – заплатени, но неотразени от НАП; суми от по 897,12 лв. за 2015 и 2016 г. и 5376,80 лв. за 2017 г.;

надплатено ДДС по публични продани – 3555,40 лв. и 1680 лв., които следвало да бъдат прихванати срещу задължения по ДОО 2018 – 2019 г., но това не било сторено. Твърди и двойно начисляване на ДОО (едновременно годишно и месечно), което води до повтарящи се задължения. Пзовава се и на фактическа грешка – липса на дейност, тъй като от 2020 г. нямала стопанска дейност, подадени са нулеви декларации и баланс на загуба. Притежава валидно ТЕЛК-решение, поради което не дължи здравни и пенсионни вноски. От 2023 г. дейността ѝ като ЧСИ е прекратена със заповед на министъра на правосъдието. Прави твърдения за незаконно прихващане и повторно търсене. С акт за прихващане от 17.06.2020 г. (№ П-22221020100962-134-001) НАП е прихванала 25 497,90 лв. без уведомление, които според жалбоподателката вече са били заплатени. Същите суми ѝ се търсят повторно като неплатени задължения. Искането е да се отмени Решение № ПИ-36/07.02.2024 г. на директора на ТД на НАП – С. като незаконосъобразно; да се приеме, че публичните задължения за периода 2015–2023 г. са погасени по давност или вече заплатени; да се задължи НАП да отпише тези задължения в съответствие с влязлото в сила решение по адм. дело 4424/2020 г. (АССГ); да се присъдят разноски и обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди.

Ответникът- директор на ТД на НАП - С. град, чрез процесуален представител юрисконсулт Й. оспорва жалбата и иска да бъде оставена от съда без уважение като неоснователна и недоказана и потвърдено решението и разпореждането, по мотиви в решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя. Представя подробни съображения в писмена защита.

Административен съд – София град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателката М. А. Г.–Д., ЕГН [ЕГН], е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. при ТД на НАП – С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания от различен характер – данъци по ЗДДС и ЗДДФЛ, осигурителни вноски (ДОО, ЗО) и други задължения.

Жалбоподателката е подала до ТД на НАП-С. заявление за отписване на задължения по давност съгласно чл.171, ал.1 и ал.2, чл.173 от ДОПК с вх.№ С230022-000-04446203/14.09.2023г. – искането е за отписване по тригодишна давност за дължима лихва за периода до 01.01.2017г. по РА Р-222210180001-091-001/10.08.2018г. за дължима лихва от 12962, 30 лв., за три години от ноември 2015г., както и изброява задължения по десетгодишна давност по РА от 2013г., ДДФЛ, ДОО, ДДС, лихви.

По заявлението е постановено Разпореждане изх.№ С240022-137-0000502/22.01.2024г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Със същото на основание чл.226, ал.1 от ДОПК е разпоредил, че по ИД №[ЕИК]/2016г. не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на съответните публични задължения, като подробно ги е посочил в акта – л.43 и сл. по делото (декларации по ДДС, ДОО, ДДФЛ, фонд ЗЗПО в периода 2014-2023г./; изложил е мотиви, свързани с разпоредбите на чл.171, ал.1 и ал.2 ДОПК за 5 годишния давностен срок, който тече от 1 януари на годината, през която е следвало да се плати публичното вземане, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, като съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК в случая давността е била спряна с издаването на постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнителното дело, като е издадено ПНОМ № С200022-022-0071075/13.10.202г. за налагане на запор на банкови сметки в търговски банки. След спиране на давността с издаване на постановлението започва да тече 10 годишен абсолютен давностен срок, предвиден в чл.171, ал.2 от ДОПК. Съобразно отразеното в разпореждането най- старото посочено задължение е ДДС по декларация ЗДДС вх.№ 22102403485 от 14.01.2015г. за данъчен период 01.12.2014г.-31.12.2014г., като задължението е в размер на 0.56лв. ДДС и 0.44 лихви.

Жалбоподателката е обжалвала Разпореждане изх.№ С240022-137-0000502/22.01.2024г. на публичният изпълнител при ТД на НАП С. пред директора на ТД на НАП С.. С Решение № ПИ-36 от 07.02.2024г. на ответника жалбата е оставена без уважение като неоснователна в частта, оспорена пред съда - относно относно отписване по давност на публични задължения със срок за доброволно плащане от 2015г. до 2023г. Административният орган е приел, че в случая не е изтекла погасителна давност на тези публичните задължения (от 2015г. до 2023г.) Мотивите са, че за най-старите задължения със срок на доброволно изпълнение през 2015г., течението на давностния срок започва от 01.01.2016г. и изтича на 01.01.2021г., като в случая на 13.10.2020г. е издадено ПНОМ с изх. № С200022-022-0071075/13.10.2020г., като видно от писмата на съответните банкови институции, са наложени запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК давността е спряна и към момента (решението е издадено на 07.02.2024г.) не е изтекла абсолютната десетгодишна давност. По отношение на останалите публични вземания давността също не е изтекла, доколкото са възникнали след 2015г., а ПНОМ спирало изтичането на давността през 2020г., преди да е изтекъл 5 годишния срок, а 10 годишната абсолютна също не е за задължения с начало на давностния срок 2017г. и нататък, като подробно е обсъдено в решението. Относно спирането на давностните срокове на основание § 29, т.2 от ЗМДВИП във връзка с §52 от ПЗР на ЗМДВИП давностните срокове се считат спрели да текат от 24.03.2020г. и съгласно § 13 от ПЗР на ЗМДВИП са възобновени, считано от 22.05.2020г. Решаващият орган е посочил, че по отношение на задълженията със срок на доброволно плащане през 2020г., 2021г., 2022г. и 2023г. дори и да няма спиране на давностните срокове по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК, то общия 5 годишен такъв не е изтекъл.

В решението е направено разграничение между спиране и прекъсване на давностните срокове, като издаването и връчването на разпореждане за изпълнение на банките е такова действие по принудително изпълнение, което прекъсва давността, докато с ПНОМ органът по принудително изпълнение обезпечава вземания, а не извършва същинско изпълнение по принудителен ред.

Отхвърлени са като неоснователни възраженията на жалбоподателката за неизпълнение на съдебно решение по адм.д. № 4424/2020г. на АССГ, тъй като указанието на съда е изпълнено с разпореждане от 17.10.2022г. По отношение на възраженията за отменен РА ответникът посочва в решението, че в обжалваното разпореждане за отказ за отписване не фигурират задължения по РА.

Жалбата е приета за основателна в частта за изтекла погасителна давност на публични задължения със срок на доброволно плащане от 2014г. – по декларация по ЗДДС за периода от 15.04.2014г. до 16.12.2014г., с датата на доброволно плащане през 2014г.

Последвала е жалбата до съда

От доказателствата по делото е видно - приложено е дело № 4424/2020 г. по описа на АССГ, между същите страни, приключило с окончателно решение от 2020 г., с което е отменено Решение № ПИ-160/07.04.2020 г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане № С000022-137-0000424/21.01.2020 г. на публичен изпълнител, както е прието, че НАП не е анализирала надлежно данните за плащанията и е допуснала грешки в преценката за давност, установено е, че по изпълнителното дело вече е налице разпореждане за частично прекратяване на събирането за сума от 79 167,04 лв. и преписката е върната за ново произнасяне, със задължителни указания по прилагането на закона. Последвало е ново разпореждане, решение и адм.дело № 11624/2022г. на АССГ, приключило отново с връщане на преписката.

Настоящото производство касае разпореждане за отказ за отписване по давност на задължения, с падеж 2015 -2023г., което е постановено по заявление на жалбоподателката за отписване на

задължения по давност съгласно чл.171, ал.1 и ал.2, чл.173 от ДОПК с вх.№ С230022-000-04446203/14.09.2023г. Оттук следва, че предмет на делото не е дали и каква част от задълженията по изпълнителното дело на жалбоподателката са погасени с други способи – плащане и прихващане с насрещни вземания, а само давността дали е приложима по изброените в разпореждането публични вземания, че да се отпишат – оспорват се разпореждане и решение във връзка със заявление за отписване по давност на задължения. Същото се отнася и до исканията за присъждане на обезщетения от НАП, които се навеждат в молба на жалбоподателката по делото, които искания са извън предмета на делото и съдът не ги разглежда.

Съдът, като съобрази събраните по преписката писмени доказателства и доводите на страните, намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена в посочения от закона седмодневен срок и от надлежна страна, адресат на решението, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Решението е издадено от компетентния за това производство орган с оглед чл.266, ал.1 ДОПК, в изискуемата писмена форма и има съдържание, в което има посочени фактически и правни основания за постановяването му. Разпореждане изх.№ С240022-137-0000502/22.01.2024г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. също е издадено от компетентен по смисъла на чл.226, ал.1 от ДОПК орган, спазва писмената форма с изложени фактически и правни основания за издаването му. Несе установиха и съществени процесуални нарушения в административните производства.

Спорът е по приложението на материалния закон, който в случая е приложен правилно.

Публичните задължения, които е отказано да се отпишат от публичния изпълнител и тези от тях, които са потвърдени от ответника като все още непогасени по давност, са публични задължения с начален момент на погасителната давност за най-старите от 01.01.2016 г. (задълженията за м.12.2014г. и 2015г. и нататък).

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК относителната давност за принудително събиране на публични вземания е петгодишна, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението. Следователно, ако не са настъпили основания за спиране или прекъсване на давността, същата би изтекла на 31.12.2020 г.

От материалите по изпълнителното дело се установява, че на 13.10.2020 г. публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С200022-022-0071075/13.10.2020 г., с което е наложен запор върху банковите сметки на жалбоподателката в няколко търговски банки. По силата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с издаването на постановление за налагане на обезпечителни мерки давността спира и спирането продължава, докато действието на обезпечителната мярка е в сила. Такава е тезата на ответника.

В случая обаче се касае за изпълнителен запор (предприет е за установени задължения, предмет на изпълнително производство), а не за обезпечителен в производство по установяване на задължения, поради което същият запор прекъсва давността като действие по принудително изпълнение съгласно чл.172, ал.2 от ДОПК.

Но дори и неправилно публичният изпълнител и ответникът в решението да приемат запора като спиращ давността, вместо като прекъсващ я, дори и като се приеме, че мярката е имала характер на действие по принудително изпълнение и е довела до прекъсване на давността, съгласно чл. 172, ал. 3 ДОПК, от датата на предприемане на действието (13.10.2020 г.) започва да тече нова петгодишна давност, която изтича на 13.10.2025 г., и която сумирана с теклата дотогава давност все още не формира изтичане на абсолютната десетгодишна давност.

Следователно, нито към разпореждането от 22.01.2024 г., нито към решението от 07.02.2024г., нито дори към момента на приключване на устните състезания по настоящото дело, е изтекъл

както петгодишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, така и десетгодишният абсолютен срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК (който изтича за най-старото задължение, броен от 01.01.2016г. на 01.01.2026 г., независимо от спирането и прекъсването).

Наведените от жалбоподателката доводи за нищожност на ПНОМ, поради издаването му по време на мораториум заради извънредното положение през 2020г. -2, са неоснователни, защото както се вижда от дата на запора, същият е наложен след отмяната на извънредното положение.

Относно наведените от жалбоподателката доводи за извършени плащания следва да се отбележи, че същите са неотносими към предмета на настоящото производство, което има за цел да провери единствено дали задълженията, включени в изпълнителното дело, са погасени по давност по смисъла на чл. 171 и сл. от ДОПК, тъй като оспорваните актове са издадени по повод заявление за отписване по давност на публични задължения.

Като е приел, че погасителната давност за изброените задължения за 2015г.-2023г., с начало на давностния срок за най-старото от тях 01.01.2016г., не е изтекла към датата на постановяване на обжалваното разпореждане, директорът на ТД на НАП – С. е постановил законосъобразно решение.

Доколкото в жалбата и допълненията ѝ се навеждат съображения, че част от публичните задължения по изпълнителното дело са платени или погасени чрез прихващане, то същите са от компетентност за първоначално разглеждане от публичния изпълнител, поради което в тази част жалбата следва да се изпрати на този орган по компетентност за произнасяне по чл.225, ал.1 от ДОПК .

Воден от изложеното и на основание чл.268, ал.1 и ал.2 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Г. Д. срещу Решение № ПИ-36/07.02.2024г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Разпореждане с изх.№ С240022-137-0000502/22.01.2024г., издадено от публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта ѝ, касаеща произнасяне по искане за отписване по давност на публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. на ТД на НАП – С., със срок на доброволно плащане в периода 2015г.-2023г.

ИЗПРАЩА по компетентност на публичния изпълнител при ТД на НАП-С. жалбата на М. А. Г. – Д. в частта ѝ на възражение за погасяване поради плащане или извършено прихващане на посочени вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. при ТД на НАП – С., за проверка и произнасяне.

Решението е окончателно и не подлежи н обжалване.

Съдия: